

[Statsministeren.]

Hvad med den fremtidige økonomiske politik, spurgte flere ordførere. Erkender regeringen ikke, at der tegner sig vanskeligheder forude, og hvilke tanker gør regeringen sig herom? Vi både erkender det, og vi har ganske åbent sagt det. Det var sandt, når handelsministeren før den engelske devaluering overfor et dengang unødigt sortmaleri sagde, at vi lå lunt i svinget, og når det er sandt, skal man sige det. Og det er sandt, når vi i dag siger, at efter den engelske devaluering, efter den ugunstige ændring i Danmarks bytteforhold overfor udlandet, efter det sig nærmende tidspunkt, da Marshallhjælpen ophører, skal vi se i øjnene, at det blæser om hjørnet. Det er nemlig sandt, og derfor siger vi det. Det er netop det afgørende i dag, at vi står overfor økonomiske vanskeligheder, og der er ikke enighed om, hvorledes vi skal imødegå disse. Endvidere er der heller ikke enighed om, hvornår det eventuelt vil blive nødvendigt at iværksætte særlige forholdsregler.

Lad mig tage dette sidste spørgsmål først. Regeringen erkender, at en udvikling med stærkt stigende underskud på betalingsbalancen ikke kan fortsætte, men regeringens standpunkt er, at den nuværende situation er præget af så mange spørgsmålstegn, at det er for tidligt at gribe ind. Det gælder for det første bedømmelsen af den økonomiske udvikling i de nærmest kommende måneder. Tallene for handels- og betalingsbalancen for indeværende del af 1950 tyder på et underskud noget større end det forudsatte. Allerede dette må anses for meget betænkeligt. I august og september vil vi have mulighed for en mere sikker bedømmelse af udviklingen og bl. a. større kendskab til høsten, som foreløbig er forudsat normal. Også prisudviklingen vil måske have fæstnet sig mere til den tid. Det kan ikke antages, at stigningen i importpriserne i dag er standset, men der er vel også nogen udsigt til, at visse prisforhøjelser kan ske for eksporten. Endvidere er en række forhold vedrørende Marshallhjælpen, liberaliseringen og den europæiske betalingsordning samt det økonomiske samarbejde i Vesteuropa i dag ikke afklaret. Marshallhjælpen for året 1950—51 bliver fastsat i løbet af sommeren. Hvordan der går videre med liberaliseringen, afhænger af den europæiske betalingsordnings fremtid, og dette spørgsmål vil formentlig blive afgjort omkring den 1. juli. Endelig forestår stadig forhandlinger om dobbeltpriser og toldlempelser, både i Paris og i Torquay. Også disse ting taler for at se tiden an lidt endnu.

Vi har altså ikke lagt skjul på, at man må forudse, at forskellige forholdsregler må iværksættes. Hverken her i rigsdagen eller overfor befolkningen har vi søgt at besmykke de faktiske forhold. Men jeg gentager — og jeg forstår, at det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard er enig med mig heri —, at vi må se udviklingen i sommer an, således at forholdsreglernes nærmere omfang kan bestemmes.

Regeringens hovedsynspunkt kan dog allerede nu fastlægges. Det går ud på, at der ikke fører en enkelt økonomisk vej til målet. Den konservative pengepolitik tager vi afstand fra. Omvendt ønsker vi ikke principielt at tage afstand fra en fortsat liberalisering, men vilkårene herfor bliver afgørende for vor stilling. De midler, der iøvrigt kan bringes i anvendelse, er finanspolitikken og indenlandske reguleringer. Men først og fremmest gælder det naturligvis om på enhver måde at søge produktion og eksport fremmet, og regeringens bestræbelser for at bidrage hertil vil blive fortsat med usvækket kraft. Regeringen er klar over, at det ikke tilfredsstillende alle, at man ikke på forhånd kan lægge sig fast på bestemte forholdsregler, men vi kan ikke erkende denne kritiks berettigelse. Det vil altid være sådan, at en ensidig økonomisk politik vil føre til betydelige ulemper for enkelte dele af befolkningen, og vi kan ikke gå med hertil. Dernæst vil det sjældent være forsvarligt i enhver økonomisk situation at anvende samme økonomiske politik. Målet for regeringens økonomiske politik, det centrale punkt for os: den høje økonomiske aktivitet, er efter vor mening i dag mere nødvendig end nogensinde. Det samme gælder genopbygningsmålet. Og disse mål kan kun sikres gennem fuld beskæftigelse. At sikre dette kan have sin pris, det indrømmer vi, det er vi klar over, og regeringen vil også være villig til at tage ansvaret for, at denne pris betales, men jeg ønsker at sige, at regeringen ikke kan gå med til at føre en politik, der bevirker, at de kredse, der bedst kan bære byrderne, skal slippe for at betale deres del. Vi vil ikke godkende en politik, der bevidst tilstræber en overvæltning af disse økonomiske byrder på lønarbejderne.

De oplysninger, som formanden for De samvirkende Fagforbund, hr. Eiler Jensen, har meddelt om arbejdslovens stigning fra 1945 til i dag, har dels i pressen dels nu også herinde givet anledning til urimelige sammenligninger mellem arbejdernes indtægter her i landet og den øvrige befolknings indtægter. Disse urimelige sammenligninger skyldes hovedsagelig, at man kun ser på